

ύπρητρια του ξενοδοχείου, ή μόνη που απέμεινε εκεί, μη προφθάσασα να φύγει. Κλειδώθηκε λοιπόν και άμπαρώθηκε μέσα και κρύφτηκε έπειτα στα παπλώματα και στα σεντόνια σαν άκουσε την... εισβολή μας.

* * *

Κοιμηθήκαμε λιγάκι και το άπόγευμα άποφασίσαμε να ριψοκινδυνεύσουμε μια έξοδο.

Ο Έγγλέζος που θα μας χρησίμευε για λευκή σημαία, ήταν άναίσθητος άκόμα, άπό το πολύ κρασί.

Κυττάξαμε άπό το μπαλκόνι, έρημοι οί δρόμοι και ήσυχη ή θάλασσα.

Έκάναμε συμβούλιο.

— Και τώρα τί θα γίνει;

Η γρηά, που μας έφερε τους καφέδες, μας διηγείτο τά γενόμενα. Ο κόσμος ήταν κλεισμένος μέσα στα Προξενεία, στη φράγκικη την έκκλησιά, και όπου ο καθένας βρήκε για να τρυπώσει.

Οί περισσότεροι είχαν καταφύγει έξω στα χωριά, όπόθεν έφυγαν κρυφά για την Ελλάδα. Άπ' τα χωριά έφυγαν κ' οί άρχηγοί της έπαναστάσεως. Γενικός όλων άρχηγός ήταν ο κ. Σοφούλης.

— Να τον βλέπατε, μας έλεγε ή γρηά, με μπότες και κασκέτο!... Το μάτι του δεν δειλίαζε...

Έπειτα μας διηγήθηκε για τις προπολές που έκαναν οί Τούρκοι του ήγεμόνος της Σάμου, του Κοπάση.

— Είχε βγή έξω για να δώσει διαταγές και οί έπαναστάται τον χτυπήσανε με μια βουρλιά ψάρια στα μούτρα. Ήθελαν να τον ρίξουν και στη θάλασσα. άλλά δεν άφησεν ο κ. Σοφούλης.

Σάν φύγανε οί έπαναστάται, με την έλευσι άπο την Μικρά Άσία τουρκικού στρατού, οί Τούρκοι στρατιώτες ρίχτηκαν και λεηλάτησαν τα σπίτια και τα μαγαζιά, και ιδίως των αντίπαλων του Κοπάση, των Σοφουλίκων. Και γυμνοί και κακομοίρηδες όπως ήσαν, ντυθήκαν μ' ό,τι άρπαξαν.

— Να τους ιδήτε, ίδιοι μασκαράδες είνε! μας είπε ή γρηά.

Και ήτανε άληθινά αυτά. Γιατί, όταν την έπομένη έπήγαμε και είδαμε την κατασκήνωσι του τουρκικού στρατού, είδαμε Άνατολίτες, κουρελήδες κι' άπλυτους, να φορούν λουστρίνια, κάλτσες φιλ-ντέ-κός, μέσα στις όποιες είχαν χώσει τις άκρες του στρατιωτικού τους πανταλονιού.

Μερικοί φορούσαν παντούφλες κεντητές, ως πέδιλα πολυτελείας, άπό κάτω δε άπό τα ξετραχειλισμένα άμπέχωνά τους, φαινότουσαν πουκάμισα με κεντητό έλληνικό μονόγραμμα ή ταντέλλες και κορδέλλες νυχτικών κοριτσιότικων.

— Μωρέ πώς μπορούνε και κοιμούνται οί άθλιοι, μου λέει ο κ. Βουτσινάς, μ' αυτά τα μεταξωτά και μοσχοβολημένα κοριτσιότικα πουκάμισα και...

— Και τί;

— Και δεν πάν να πέσουν να πνιγούν άπό άπελπισιά για τη μοναξιά τους...

Άλλά εκείνοι, άδιαφορούντες για του Βουτσινά τάς κρίσεις επί των ταντελλών και των μεταξωτών των γυναικείων έσωρρούχων, είχαν πέσει στα καζάνια που είχαν το συστίτιο σαν πεινασμένοι λύκοι για να φάνε!

* * *

Σάν ήπιαμε τον καφέ μας σκεφθήκαμε και πάλι:

— Και τώρα, τί θα γίνει; Θα πωλιορηθούμε και ήμείς εδώ;

Άποφασίσαμε λοιπόν να πάμε και να παρυσιασθούμε στο Διοικητήριο.

Και δεν ήταν μακριά. Και αυτό επί της παραλίας, ένα μεγάλο οικόδομημα, που έκυμάτιζεν άπάνω στο άέτωμά του ύψηλά, ή με χρωματιστά τρίγωνα σημαία του ήγεμόνος των

Σαμίων. Γιατί άλλη σημαία είχανε οί Σάμιοι και άλλην είχε ο ήγεμόν τους.

Έκεί βρήκαμε και τον Θαλασσινό, γραμματέα της Ήγεμονίας, ο οποίος μας διηγήθηκε επίσης πώς έγιναν ή σκηνές, προσθέσας και έπαληθεύσας εκείνα που μας είπεν ή γρηά. "Οτι οί έπαναστάται διεπόμευσαν τον ήγεμόνα στους δρόμους, περιφέροντες αυτόν και χτυπώντας τον, με ένα βουρλο ψάρια στα μούτρα.

— Έκείνος ο Σοφούλης τάκανε όλα αυτά! έτόνισε.

Σε λίγο μπήκε μέσα κι' ένας νέος, νόστιμος και μελαχροινός. Ήταν ο υιός του Συμεών, δικηγόρος σήμερα στην Ίκαριά. Με τον Συμεών Θαλασσινό, στα μετέπειτα χρόνια, περιπέτεια υπηρεσιακά μας συνδέσαν πιο πολύ, σε περιστάσεις άνεπάντεχες και σε χώρες που δεν έλπιζαμε να πάrouμε ποτέ!...

Τώρα, και πατέρας και υιός, θέλησαν να μας περιποιηθούν. Ο υιόςάλιστα ανέλαβε να μας γυρίση στην πόλι του Βαθέος, και να μας πάη άκόμα και στην κατασκήνωσι του τουρκικού στρατού, όπως γραφω παραπάνω.

Έκείνη τότε τη στιγμή άνοιχτηκε μια πόρτα και μπήκε μέσα ένας άνθρωπος κοντός, χοντρός και στρογγυλός, με κάτι μάτια γουρλωμένα, άκομψος, με πρόσωπο μαδί και κόκκινο και με τουρκικό φεσάκι στο κεφάλι.

Το τουλουμοειδές και όλοστρόγγυλό του σώμα μου θύμισε τη μουρταδέλλα και ή έν γενει πρώτη έντύπωσις άπό αυτόν, δεν ξέρω γιατί, μου φάνηκε λιγάκι κωμική.

— Ο ήγεμόνι μας λέει ο Θαλασσινός σηκωνόμενος άπότομα.

Ήτανε ο Κοπάσης.

Μας πήρε μέσα στο γραφείο του και μας άνεπτυξε το ζήτημά του.

Δεν ξέρω, αν σιό τραγικό εκείνο έπεισόδιο της ιστορίας των Σαμίων, είχε δίκιο ο Κοπάσης ή είχε μέγα άδικον, αν έπραξεν άντεθνικώς ή ό,τι έκαμε το έκαμε παρορμηθείς άπό την συνείδησίν του, αν «το έγκλημά του» ήταν κατά της έλευθερίας των Σαμίων, ή ύπέρ της ευτυχίας των, όπως μας έλεγεν ο ίδιος.

Έκείνο όμως το όποιο ξέρω, είνε ότι ήμεις, διαπνεόμενοι άπό θερμάς, μέχρις άπερισκεψίας και μέχρις άνοησίας διά τον τόπον και την περιστάσιν πατριωτικές ιδέας, του έζητήσαμεν λόγον σχεδόν διά την άντεθνικήν του πράξιν, να φέρη δηλαδή στη Σάμο τουρκικόν στρατόν.

— Ήλθεσ εδώ, μ' έρώτησε, να μάθης τί έγινε ή να συμβουλεύσης τί έπρεπε να γίνει;

— Ο άπεσταλμένος της «Άκροπόλεως», του άπάντησα άκούει και ο Έλλην λέει τη γνώμη του.

— Το κακό είνε, μου άπάντησεν, ότι όλοι οί Έλληνες έχουν γνώμην!...

Στο άλλο φύλλο τελειώνουμε.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΠΑΤΩΜΑΤΑ ΑΠΟ ΧΑΡΤΙ

Στην Άμερική χρησιμοποιουν τα τελευταία χρόνια πατώματα κατασκευασμένα άπό χαρτί. Τα χαρτινα πατώματα έχουν το προσόν ότι περιπατεί κανείς επάνω εις αυτά πολύ μαλακά και πολύ άθόρυβα.

Η κατασκευή των είνε άπλουστάτη.

Η ζύμη του χαρτιού αναμιγνύεται με λίγο τσιμέντο και γίνεται ένας πολτός, με τον όποιο στρώνονται τα πατώματα και πιέζονται κατόπιν με κυλίνδρους.

Έννοείται ότι μπορεί κανείς να τους δώση όποιοδήποτε χρωματισμό θέλει και να τα στολίση με διάφορα ποικίλματα, μωσαϊκά κλπ.

Ο κ. Σοφούλης φορούσε άντάρτικη στολή.

Έκείνη τη στιγμή, άνιχθηκε μια πόρτα και μπήκε μέσα ένας άνθρωπος κοντός, χοντρός και στρογγυλός.